

z zemljišči, dočim je uničila njega politična špekulacija. In ta znanec ima hčer! Neznatno osebito, črnkasto, medlo in nervozno. A Alfredu se dopadejo samo velike, zdrave ženske. — Stari Torini je zagotavljal dekleta, da je njegov sin zaljubljen v njo, da postane najboljši mož, itd. Kormončane je zmedla čast in lepota kapitanova. Alfredo je pisal: Storite, kar hočete. Zame ni več sreče. Ljubil je ne bom. Če se Vam zdi prav tako — zasnubite in uredite Vaše in moje dolgove — pridem k poroki — potem se vrnem na morje. — Meni je pisal: Kaj hočem? Vi imate vsi tako prav... Čas je, da se oženim. Da sem še lanski Torini, bi se smejal temu dovtipu, kajti: kaj je bil meni zakon? A jaz imam otroka, ki ne nosi mojega imena. Kriv sem nesreče cele družine — nesrečna bo moja družina. Kako prav je imela Ada,

da je nastopala zoper moje ženitve. Kaj nima ona pravice do mene? Bil bi bolj miren, da mi dovoli ona, da se ženim želim, da izve bodoča nevesta moje razmere. Prosim te, Milan, posreduj..."

„Ti se vendar nisi vtaknil?“ se zavzame odvetnik.

„Kakor vidiš: Ne in da. Jelušičko sem poslal sem, da ne izve ničesar o poroki, sam sem se umaknil. Ničesar nisem odkril Kormončanki. Naj se uravnajo sami, kakor vedo in znajo. Te dni mora priti Alfredo in se dokonča vse. Pričakujem poročila. Potem povem Jelušički in ona se izpametuje. Alfredo pa bo kmalu sit svojih moralčnih muh, vzal bo življenje od šaljive strani, proti ženi bo kavalir, dekleta bo pa pogledal še vedno rad. Taki smo mornarji.“

(Dalje.)

Svidenje.

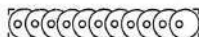
Zložil Josip Lovrenčič.

Nasanjal si se morja poezije
in naših njiv in travnikov in polja
in gor in gričev in praznična volja
je še s teboj in iz oči ti sije.

Veš, da se razodenemo, prijatelj:
človeku je pri srcu le težko,
ko meri resignacijo na vatel

Usliši nas, ki siti ironije
in napojeni s sektom svetobolja
še prosimo besede, ki naj olja
zanosa in moči med nas razlije.

in ni mu mar za dan in ne temo,
ko z njim norčuje se obupa škratelj
kot veter z listom, padlim raz drevo.

Hrepenenje.

Zložil dr. Leopold Lenard.

Bi šel na goro, na visoko goro,
zavriskal in zapel,
in strastno poljubil molčeče nebo,
in zvezde bi objel!

Za vami na zemlji srce koprni,
a ves zaman je trud.
Le v sanjah nemirnih se večkrat mi zdi,
da stiskam vas na grud.

Nebo, oj nebo, kaj visoko tako
vsiš ti nad menoj?
in zvezdice ve, kaj poredno tako
smehlja se mi vaš soj?

A sen razleti se, ko sine spet dan
in duša zaihti,
pred mano pa širi se tuja ravan,
in v daljo pot drži.

